

Lovforslagets enkelte Paragrafer, de stillede Vindringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Alberti): Jeg vil først omtale de Dele af Lovforslaget, hvormod der er Enighed i Udvalget. Der er da først § 1, som gaar ud paa at gjøre en Forandring i den gjældende Konkurslov med Hensyn til Virkningen af Konkursdekretet, det vil sige det Dekret, som affiges ved Fallitbehandlingens Begyndelse. Der er i den nuværende Konkurslov en Forskjel paa, om Konkursdekretet affiges efter Begjæring af selve Skyldneren eller Fallenten, eller om det affiges efter Begjæring af en Forandringshaver. Denne Forskjel med Hensyn til Virkningerne af den Maade, hvorpaa Voet er opgivet, er ukorrekt, baade i Henseende til Principet og i Henseende til Følgerne af Lovbestemmelsen. Det er derfor bragt i Forslag af Justitsministeren, at disse Dekreter skulle have ens Virkning, altsaa at Falliten betragtes som indtraadt paa samme Tid efter en Kreditors Begjæring som efter Skyldnerens Begjæring. Altsaa, med Hensyn til § 1, tiltræder Udvalget Forslaget. Med Hensyn til den næste Paragraf, hvormod der er Enighed i Udvalget, nemlig § 4, gaar Tillæget i denne Paragraf kun ud paa, at der skal ske en hurtigere Realisation af Pantet efter Pantehaverens derom fremsatte Forlangende. Det har viist sig at være en Mangel ved Konkursloven med Hensyn til Panters Realisation, at Realisationen kan udstrækkes meget længe af forskellige Aarsager og da navnlig til Skade for Pantehaveren. Denne Mangel vil formentlig bortfalde ved, at det Forslag, der ligger i § 4, vedtages, og Udvalget indstiller følgende ogsaa § 4 til Vedtagelse; men der er dog en formel Forandring, vi foreslaa med Hensyn til § 4. Tillæget, som Justitsministeren har bragt ind i dette Forslag, er stillet til den Paragraf i Konkursloven, som angaar Kurators Behandling og Varetagelse af Voets Anliggender. Vi have ment, at denne Bestemmelse eller dette Tillæg rettere bør tages ud af denne Paragraf og flyttes hen til den Paragraf i Konkursloven, som alene omhandler Panterrettigheder og andre dertil hørende Rettigheder, og derfor have vi foreslaaet, at det, der nu staar som Nyt i § 4, skal henføres til Konkurslovens § 37, og ikke, som der staar i Forslaget, til Konkurslovens § 72. Men dette er jo, naar Realiteten billiges af Thinget, kun en aldeles uvæsentlig Forandring. En anden Formalitet, som vil følge deraf,

hvis Forslaget vedtages, maa være den, at § 4, saaledes som vi foreslaa den, bliver gjort til § 1, idet nemlig de Paragrafer af Konkursloven, som ere til Behandling i dette Lovforslag, skulle følge i Talrække efter hverandre. § 4 i Forslaget er henført til § 72, men vi henføre den til § 37, og mene derfor, at § 1 skal omhandle Forandringerne i § 37, og i saa Tilfælde vil den nuværende § 1, som omhandler Konkurslovens § 50, i en forbedret Skikkelse blive flyttet bagved § 1. Med Hensyn til § 5 i Forslaget gaar Udvalgets Indstilling ud paa at anbefale Thinget Vedtagelsen deraf, idet det nemlig ogsaa vedrører Panteholdene i Konkursvoet. Endvidere foreslaa vi § 6 vedtaget som en Konsekvens af § 5.

Dette var nu den Del af Forslaget, hvormod der er Enighed i Udvalget; Differentser i Meningerne i Udvalget kommer kun frem paa § 2 og paa § 3, der i og for sig er en nødvendig Følge af § 2. Hidtil ere Kuratorerne i Konkursvoet efter Konkursloven af 1872 valgte af et Flertal af Forandringshaverne. Men dette Forslag gaar ud paa, at Kurator herefter skal kun vælges af en Flerhed af Stemmer, der baade efter Tal og Vægt svarer til over Halvdelen af de mødende Forandringshaveres Krav, det vil sige, at hans Valg ogsaa skal afhænge af, om han faar over Halvdelen af de anmeldte Fordringers Beløb paa sin Side. Flertallet i Udvalget foreslaar at blive ved den nu gjældende Bestemmelse i Konkursloven at lade Kuratorvalget bestemme ved et Flertal af de mødende Forandringshavere. Udvalgets Flertal har oplyst i Betænkningen, hvorledes det historisk er gaaet til med, at denne Regel kom frem. Allerede før Konkursloven udkom i 1872, behandlede en Mængde Fallitvoer af Skiftekommissarier, og det var to Mænd, sommetider tre, der blev bestilte af Justitsministeriet til at behandle et Fallitvo. Reglen for Bestillelser udtrykkes i en kgl. Resolution af 8de April 1824, hvori der siges, at der kan ventes i Fallitvoer beskiftet Kommissarier, naar de fornemste Forandringshavere forlange det. I den Tid, jeg har kjendt Skiftekommissarier, og det har dog været fra omtrent 1842 til 1872, har Reglen altid været den, i det Mindste i Kjøbenhavn, at naar Fallenten, understøttet af et Par større Kreditorer, gjorde Forslag enten gennem Skiftekommissionen eller direkte til Justitsministeriet om, at Voet maatte behandles af Skiftekommissarier, saa blev dette indbrømt, uden at det blev undersøgt, om de, der foreslog Udnævnelse af Skiftekommissarier, var et Flertal af Forandringshavere eller ikke. Efter den dagjældende Konkursordning kunde det heller